

[Poul Dalsager.]

begge organisationers medlemmer. Da staten betaler en væsentlig del af konsulentlønningerne, men også organisationerne betaler store beløb, ville det være en fordel for begge parter, om en rationalisering kunne gennemføres.

Landbrugsminister *Chr. Thomsens* svar (22. august 1967):

Spørgsmålet om en rationalisering af landbrugets konsulentvæsen med henblik på omkostningsbesparelser har allerede længe været genstand for opmærksomhed.

På foranledning af finansudvalget blev spørgsmålet i 1962-65 undersøgt af forvaltningsnævnets sekretariat, som samlede undersøgelsens resultat i et notat i 1965.

Det hedder i dette notat, at forvaltningsnævnets sekretariat anser det for hensigtsmæssigt, at der udfoldes bestræbelser for udvidet benyttelse af fælleskonsulentordninger med deraf følgende muligheder for nedbringelse af arbejdstid, der medgår til transport m. v., men det tilføjes, at undersøgelsen ikke på forhånd indicerer, at der forvoldes væsentligt øgede omkostninger ved, at landboforeninger og husmandsforeninger hver har sine konsulenter. Landbrugsministeriet har i overensstemmelse med notatet fra forvaltningsnævnets sekretariat henstillet til foreningerne at ansætte fælleskonsulenter i videst muligt omfang. Foreningerne har svaret, at udviklingen går i retning af øget anvendelse af fælleskonsulenter, og de mener, at man skal nøjes med at følge denne naturlige udvikling.

Husmandsforeningerne har specielt gjort gældende, at de stadig betydelige forskelle mellem husmændene og det større landbrugslandmænd i økonomisk og uddannelsesmæssig henseende gør et særligt tillidsforhold mellem konsulenten og husmanden påkrævet, og at dette forudsætter, at husmandsforeningerne har deres egne konsulenter.

Så længe danske landmænd opretholder opdelingen i landbo- og husmandsforeninger, kan der næppe som generel ordning skabes enhed i konsulentansættelsen, men fra landbrugsministeriets side vil man følge udviklingen og gøre, hvad man kan for en udvidet ansættelse af fælleskonsulenter.

Af *Kjær Rasmussen* til justitsministeren (15. august 1967):

„Vil ministeren frafalde tiltale over for besætningerne på de seks Esbjergkuttere, som den 11. august 1967 fiskede inden for det militære sikkerhedsområde ved Blåvand og derved var til ulempe for den militære aktivitet?“

Begrundelsen for spørgsmålet er den, at fiskerne i øjeblikket befinder sig i en meget betrængt økonomisk situation. I årets første 7 måneder er der på Esbjergs fiskeauktioner solgt for 13 mill. kr. mindre end i samme periode i fjor. For mængdens vedkommende er der et minus på 17 pct. og for værdiens et minus på 39 pct. Af disse årsager ligger mange skibe stille, fordi det simpelt hen ikke er muligt at skaffe mandskab. Drevet frem af den hårde nødvendighed har man altså nu hentet fisken dér, hvor den findes.

Der kunne være grund til at overveje, om militæret fremover bør lægge hindringer i vejen for det produktive arbejde — her repræsenteret ved en gren, som kæmper hårdt for sin eksistens. Jeg beder ministeren foranledige, at fiskernes økonomi ikke også belastes med bøder.

Justitsminister *K. Axel Nielsens* svar (22. august 1967):

I anledning af hr. Kjær Rasmussens spørgsmål til mig kan jeg oplyse følgende: Forsvarets skarpskydning i øvelsesøjemed på skydeterrænet ved Oksbøl nødvendiggør afspærring i en efter skydningens art varierende sikkerhedsafstand fra kystlinjen af farvandet ud for skydeterrænet på de dage og tidspunkter, hvor skydning finder sted.

For så vidt angår skarpskydning i august 1967, er meddelelse om tidspunktet for skydningen og om sikkerhedsafstanden fra kystlinjen givet ved politibekendtgørelse af 18. juli 1967 fra politimesteren i Varde. Bekendtgørelsen er offentliggjort i de lokale dagblade og i fiskeritidsskrifter. Overtrædelse af forbuddet imod sejlads, ankring og fiskeri inden for fareområdet på de tidspunkter, hvor skydning finder sted, straffes med bøde.

Den af hr. Kjær Rasmussen fremdragne sag vedrører 6 fiskerfartøjer fra Esbjerg, som ifølge anmeldelse fra kommandantskabet i